

RUTH NØRGAARD POULSEN

36.524 dage er et uoverskueligt antal, 100 år lige så, men for Ruth Nørgaard Poulsen er det lige om hjørnet. Hun har arbejdet, opdraget, oplevet. Kroppen er mærket af årene, men hun har accepteret det.

VINTEREN SLUTTER MED EN TUR I HAVEN

Tekst og foto af Jesper Elkjær Jensen fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, 1. semester hold 2

Det er det samme hvert år. Årstiderne skifter, vinter bliver til forår, alt blomstrer op. Ruth Nørgaard Poulsen har været igennem disse skift flere gange end de fleste. For hendes næste fødselsdag er den store runde. Den hvor tallet går fra to til tre cifre. Den hvor man får brev fra Dronningen. Den alle ønsker at opnå, men ingen ønsker at opleve – sådan føler Ruth det i hvert fald.

”Det er frygteligt. Frygteligt, frygteligt. Det hele er jo lidt svært for en. Men sådan er det, sådan er virkeligheden jo,” siger Ruth om udsigten til at fylde rundt for 10. gang i sit liv til december.

Hun vil ikke selv holde en fest i anledning af dagen, men kan alligevel ikke

forestille sig andet, end at familien vil planlægge noget for hende, som de har gjort det før.

"Jeg synes ikke, det er noget at fejre, at man bliver gammel. De må meget gerne lade være, men jeg forstår godt, hvorfor de gør det," siger Ruth med et smil på læben.

NÅR BLADENE FALDER AF

På væggen hænger et ur, der taktfast tikker minutterne af sted. Det høres tydeligt i den lille lejlighed. Som træerne i skoven ændrer mennesker sig i takt med tiden. Minderne bliver mange, og kroppen bliver slidt.

"Jeg havde ikke nogen vild ungdom, men jeg vil da nok sige, at jeg gik ud og dansede. Jeg elskede det. Det er bevægelserne til musikken, der gør det," siger Ruth.

I dag sidder Ruth i kørestol. Den er sort og uden motor.

"Jeg kan ikke gå, det er et stort besvær. Førhen har jeg sprunget rundt som jeg ved ikke hvad. Jeg synes ikke, det gør livet lettere at blive ældre," siger hun.

Hverdagen bruger Ruth mest i sin lejlighed på Havkær. Her ser hun tv, lytter til musik og rydder op på sit lille skrivebord, der trods størrelsen har plads til en masse. Hun læser også avisen, som regel Jyllands-Posten, som hendes døtre tager med til hende, når de er på besøg.

Hun kører sjældent ned i bygningens fællesrum for at være sammen med plejecentrets andre beboere.

"Der er ingen, der snakker sammen. Vi kan sagtens sidde tre-fire stykker, der kigger ud i luften. Men jeg er heller ikke selv stortalende, så det gør mig ikke noget," siger hun.

"DET ER JO OGSÅ GÅET GODT NOK"

Ruth har haft et langt arbejdsliv. Allerede efter 4. mellem, der svarer til 9. klasse i dag, på Viborg Katedralskole var hun fast besluttet på, at hun ikke ville gå i skole mere. Det fortryder hun i dag, for når hun ser tilbage, vil hun gerne have haft en studentereksamen. I stedet fik hun arbejde på et kontor hos en boghandler.

"Men det er jo gået, som det er gået. Og det er jo også gået godt nok," siger Ruth.

Hele sit arbejdsliv har hun været på et kontor. Det hun husker bedst er, da hun var med fra starten på Ergo- og fysioterapeutskolen i Aarhus.

Det var også gennem arbejdet, hun lærte sin mand at kende. De var gift i 38 år. "Min mand, han var rar. Han var meget hjemmemenneske, så vi havde ikke nogen stor omgangskreds. Men vi havde det godt da godt på den måde, vi havde det," siger Ruth om sit ægteskab.

Han døde i 1987. Det var hårdt for hende, men det er blevet forår mange gange siden, og Ruth fortæller kun kort om ham. Sammen fik de to døtre, der på skift besøger Ruth i lejligheden, der både har en stue, et soveværelse og en lille have tilknyttet.

LÆNGSLEN EFTER AT KOMME UD

Sammen med den ældste af sine to døtre har Ruth været 'alle steder' i Europa, men de rejser, der har betydet mest for hende, var hendes rejser til USA, hvor hun besøgte sin lillebror. Han boede i Chicago og solgte herretøj.

"Det var en stor begivenhed. At have ham i USA var lidt af et savn," siger Ruth. I datteren havde Ruth fundet den perfekte rejsemakker. Det var hende, der bestemte destinationen og hvad de skulle se. Det passede Ruth ganske fint – for hende var det skønne ved turene, at hun fik dagligdagen på afstand.

Ruth lod sig dog ikke så let imponere af oplevelserne i udlandet. "Jeg var oppe i den allerhøjeste bygning, i Chicago, men det var da ikke noget særligt. Jeg kan ikke engang huske, hvad den hedder mere," siger hun.

Det er i dag ikke en rejse til USA Ruth ser frem til. I stedet glæder hun sig over forårets komme med de spirende grønne farver, fuglenes kvidren og solens tiltagende varme – til vinteren slutter.

"Jeg glæder mig til at det bliver varmere, så jeg kan sidde ude i den lille have."